

τοῦ νὰ κάμῃς μεγάλης προόδους εἰς τὴν φιλο-
λογίαν, τῆς ὁποίας περισσοτέρην χρεῖαν ἔχομεν
κατὰ πρῶτον διὰ τὴν ἀναγεννήσασθαι τῆς πατρί-
δος. Χαίρω ἐπομένως καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν
τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἡ τύχη, φίλε, βέβαια ἔδοξα-
μασε πρότερον τὴν ἐπὶ τὰ καλὰ σταθερότητα
σου, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σὲ
ὑψώσῃ. Εἶθε. Ὁ Ἐρμῆς μιν καρκινοβατεῖ, συν-
εργάτας δὲν ἔχει. Ὑπεσχέθησαν πολλοὶ πολλὰ
καὶ κανεῖς οὐδὲν συνεισφέρει. Ἐγὼ τί νὰ πρω-
τοιάμω; εἶμαι καταθεδυσθισμένος εἰς πολλὰς ἀ-
σχολίας καὶ ἰδιαιτέρας καὶ κοινὰς, καὶ μάλιστα
διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς σχολῆς μου, τῆς ὁ-
ποίας τὰ ἔξοδα ὑποφέρω μόνος ἐγώ. Στέλνε μοι
σὺ καὶ εἰδήσεις τινὰς φιλολογικὰς, ὅταν εὐκαι-
ρῆς. Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἤδη ἀνεχώρησεν αἰ-
φνιδίως ἐντεῦθεν ὁ φιλέλληνας Θεῖρσιος, προφέ-
σων τῆς φιλολογίας καὶ ἀρχαιολογίας ἐν Μυ-
νιχίᾳ, διὰ τὰ αὐτόθι, καὶ δὲν ἐδυνήθη διὰ τὸ στε-
νὸν τοῦ κειροῦ νὰ στείλω εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον
τὰς βίβλους μου, ὡς μοὶ γράφεις (σοὶ εὐχαριστῶ
μεγάλως διὰ τὴν σύστασιν μου εἰς τοῦτο), μετὰ
πρώτης ὁμῶς εὐκαιρίας θέλω φροντίσει περὶ τῆς
ἀποστολῆς των, ἴσως μὲ τὸ μέσον βιβλιοπώλου
τινος τῶν φίλων μου.

Πρὸς τὸν σεβασμίον καὶ φιλέλληνα Ἐπίσκο-
πον κ. Γρηγόριον πρόσφρον, παρακαλῶ, τὰς
καθηκούσας προσκυνήσεις καὶ ἀσπασμούς μου,
ἅμα δὲ καὶ τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τε τὴν κα-
λὴν πρὸς με διάθεσίν του, καὶ διὰ τὰς ὅσας βί-
βλους μοὶ ἔπεμψε, τὰς ὁποίας καὶ ἀνέγνωσα μετὰ
μεγάλῃς εὐθυμίας, καὶ ἐξαιρέτως τὸ πρὸς τὸν
Ἀλέξανδρον (Καίσι. τῆς Ῥωσσι.) ὑπόμνημά του
περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον χειρό-
γραφον μοὶ ἔδωκεν ὁ Ῥαζῆς, ὃ καὶ ἀντέγραψα.

Σοὶ περικλείω ἐκ τοῦ Ἐρμού ἓν φύλλον μόνον,
περιέχον σύντομόν τινα εἰδήσιν περὶ τῆς
σχολῆς μου, τὴν ὁποίαν, παρακαλῶ, μεταφρά-
σας κοίνωσον αὐτὴν διὰ τινος ἐφημερίδος.

Ἄν ἴδῃς τὸν κ. Κόπιταρ τὸν ἡμέτερον, εἰπὲ
αὐτῷ τοὺς ἀσπασμούς μου. Μὴ λείπῃς, πρὸς Θεοῦ,
νὰ μοὶ γράφῃς τίποτε φιλολογικὰ, καὶ ἂν ἐγὼ
δὲν σοὶ γράφω συχνὰ μὴ μὲ συνερίζεσαι· τοῦτο
προέρχεται ἀπὸ τὰς πολλὰς μου, ὡς εἶπον, ἀ-
σχολίας, ἄλλως δὲ ἐγὼ σὲ ὑπεραγαπῶ καὶ σὲ
ἔχω γεγραμμένον εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ μένω
αἰώνως

φίλος σου εὐλακρινῆς
ΑΝΘΙΜΟΣ ὁ ΓΑΖΗΣ.

Τῆ 4 Ὀκτωβρίου 1814, ἐκ Βιέννης.

Πρόσφρον ἰδιαιτέρως τὰ καθήκοντά μου (mes
compliments) εἰς τὸν κύριον Barbé du Bo-
cage, λέγων τῇ λογιστικῇ του ὅτι ἔλαβον τὸν
Σκλλούστιον, καὶ τῷ εὐχαριστῶ μέγας διὰ
τὴν φιλίαν. Σήμερον ἦτον νὰ τῷ γράψω ἰδιαι-
τέρως, ἀλλ' αἰφνιδίως συνέπεσε τι περιστατικὸν
τὸ ὁποῖον μὲ ἐμπόδισε, καὶ μὲ τὴν ἐρχομένην
τῷ γράφω. Ἐστειλα ὁμῶς αὐτῷ διὰ τοῦ κυρίου

Θειρσίου τὸν β' τόμον τοῦ Λεξικοῦ μου· (μετ'
ὀλίγον στέλλω καὶ τὸν γ'.)

ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ ΘΙΕΡΣΟΥ

Ἐκ τινος γαλλικῆς ἐφημερίδος ἐρανίζομεθα
σημείωσιν τῶν συγγραφῶν τοῦ περικελοῦς Θεῖρ-
σου. Ἡ φιλολογικὴ φήμη τοῦ μεγάλου τούτου
ἀνδρὸς ἤρχισε περὶ τὸ 1820, διὰ τοῦ συγγράμ-
ματος αὐτοῦ l' Eloge de Vauvenargues. Τῷ
1821 ἀφικόμενος εἰς Παρισίους ἀνέλαβε τὴν
σύνταξιν τοῦ *Constitutionnel*, τοῦ ὁποίου τὰ
πολιτικὰ ἄρθρα ἐπροξένησαν ποῖαν τινα ἐντύπω-
σιν, πρὸ πάντων δὲ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *la*
Monarchie.

Ἐν Παρισίοις ἡσχολήθη καὶ περὶ τὴν σπου-
δὴν, καὶ δὴ περὶ τὴν κριτικὴν τῶν καλλιτεχνη-
μάτων, καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκτεθέντων
καλλιτεχνημάτων ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ 1822 ὑ-
πῆρξεν ἀξία λόγου. Ἐδημοσίευσεν ὕστερον *les*
Pyrénées ou le Midi de la France pendant
les mois de novembre et décembre 1822.
Τῷ 1823 συνειργάσθη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν *Tablettes*
Historiques καὶ ἤρχισε τὴν συγγραφὴν
τῆς *Histoire de la Révolution française de-*
puis 1789 jusqu'au 18 brumaire, ἔργον, ὁ-
περ ἔτυχε ἀρίστης ὑποδοχῆς, ἐξεδόθη δὲ εἰς
15,000 ἀντίτυπα.

Τῷ 1830 ἴδρυσεν τὴν ἐφημερίδα *le National*,
μετὰ τῶν κκ. Mignet καὶ Armand Carrel,
καὶ τὰ φλογερὰ αὐτοῦ πολεμικὰ ἄρθρα, ἰδίᾳ δὲ
τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ὁ βασιλεὺς βασιλεύει
καὶ δὲν κυβερνᾷ» ἔσχον μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ
τῶν πολεμικῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας. Αἱ διά-
φοροι πολιτικαὶ θέσεις τὰς ὁποίας ἀκολούθως
ἔλαβε βασιλεύοντος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου,
ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ διακόψῃ τὰς μελέτας του·
εἶχεν ἀρχίσει σύνταξιν *Γερικῆς Ἱστορίας*, ἀλλὰ
πρὸ ταύτης ἐδημοσίευσεν τὸ κύριον σύγγραμμά
του *Histoire du Consulat et de l'Empire*, τὸ
ὁποῖον ἔτυχε παγκοσμίου ὑποδοχῆς· ὁ δὲ Να-
πολέων ὁ γ' ἀπένευεν αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ τὴν
προσωνομίαν τοῦ *ἐθνικοῦ ἱστορικοῦ*. Ἡ δημο-
σίευσις τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου, ἀρχίσασα τῷ
1845, ἐπερατώθη τὸ 1862. Πλὴν τῶν δύο τού-
των μεγάλων ἱστορικῶν ἔργων, καὶ τῶν ἄλλων
πονημάτων, ὧν ἐμνημονεύσαμεν, ἔγραψε καὶ τὰ
ἐξῆς· *Law et son système de finances, la*
Monarchie, ἀπολογία τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ
Ἰουλίου, *Congrès de Vienne* καὶ μέγαν ἀριθμὸν
πολιτικῶν ἄρθρων ἢ φιλολογικῶν εἰς τὴν *Globe*,
εἰς τὴν *Encyclopédie progressive*, εἰς τὴν *Re-*
vue des Deux Mondes κ.τ.λ. Εἰς ταῦτα δὲ δὲν
ὑπολογίζομεν τοὺς πολυκρίθμους αὐτοῦ λόγους,
οὓς ἀπήγγειλεν ὡς βουλευτῆς, ὡς ὑπουργός, ἢ
ὡς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, οἵτινες ἐδημο-
σιεύθησαν εἰς τὴν *Moniteur* καὶ τῶν ὁποίων τι-
νὲς ἐξέχουσι διὰ τὴν ἐμπειροχόμενην πολυμά-

θειαν, τὰς γνώσεις καὶ τὴν γλαφυρότητα. Λέγουσιν ὅτι ὁ Θιέρσος ἀφῆκε πολυάριθμα χειρόγραφα τῆς *Histoire Générale*, εἰς τὴν ὁποίαν ἠσχολεῖτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἔλαβεν ἐκ νέου τὸν κάλαμον πρὸς συγγραφὴν μεγάλου φιλοσοφικοῦ ἔργου, ἀλλ' ὁ θάνατος ἐπελθὼν ἐσβέσσε τὴν ἀνεξάντλητον ἀγγινοῖάν του καὶ κατέστειλε τὴν ἀδάμαστον αὐτοῦ δραστηριότητα.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Μάγισσα.

Διαβάταις κι' ἂν διαβῆτε ἀπ' τὸν τόπο μου,
Μηλιά' χω' ἴς τὴν αὐλή μου, καὶ κονέψετε.
Σύστετε, χαριετήστε τὴν μανοῦλά μου,
Τὴν παραπονεμένη γυναικοῦλά μου,
Τὰ δόλια μου παιδάκια, τοὺς γειτόνους μου·
Καὶ πῆστε τῆς καλῆς μου, πῆστε τῆς Λενιώς,
Ἄν θέλ' ἄς καρτερέση, θέλ' ἄς παντρευτῆ,
Κι' ἂν θέλῃ μαῦρ' ἄς θάλλῃ, νᾶρῃ νὰ μὲ θρῆ·
Τί μένα μὲ παντρεύσαν ἴς τὴν ἀνατολή,
Πῆρα μικρὴ γυναικα, μάλιστα πεθερά·
Μαγεύει τὰ καρδιά, πλιά δὲν περπατοῦν,
Μὲ μάγεψε κ' ἐμένα, πλιά δὲν ἔρχομαι·
Σελλώνω τ' ἄλογό μου, ξεσελλώνεται,
Ζώνομαι τὸ σπαθί μου, καὶ ξεζώνεται,
Γράφω γραφὴ νὰ στειλω, καὶ ξεγράφεται.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὄντως περίεργος. Ἐν παντὶ στόματι ἢ φράσις «ἔχει ἄδικον», σημαίνει «δὲν συμφωνεῖ μετ' ἐμοῦ», ὡς «ἔχει δίκαιον» οὐδὲν ἄλλο σημαίνει εἰμὴ μόνον «συμμερίζεται τὴν γνώμην μου.»

* *

Αἱ γυναῖκες ἐπαναστατοῦσι διηνεκῶς κατὰ τοῦ μαθηματικοῦ ἀξιώματος ὅτι τὸ περιέχον πρέπει νὰ εἶνε μείζον τοῦ περιεχομένου, ἀγωνιζόμεναι ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου αὐτῶν νὰ περικλείσωσι παχεῖαν ἄσφον ἐντὸς στενοῦ στηθοδέσμου ἢ στιβαροῦς πόδας ἐντὸς σινικῶν ὑποδημάτων.

* *

Ἡ ὀλιγολογία πρέπει νὰ προβαίνει μέχρι λακωνισμοῦ ὅσῳκις πρόκειται περὶ χρησίμων πραγμάτων.

*

Πάντες ἀγαπῶσι τὴν ἀνάπαυσιν, πλὴν μόνον τῶν ἀναπαυομένων. (Ἀλφόνσος Κάρο).

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Φίλε κύριε,

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συνδρομητοῦ τῆς «Ἐστίας» κατὰ ποῖα ἔτη καὶ ὁποῖα Ἑλληνικὰ νομίσματα ἐκόπησαν ἀπὸ τοῦ Κυβερνήτου μέχρι τῆς σήμερον, δίδωμι ὑμῖν ἐν συντόμῳ τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας.

Τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάνν. Καποδιστρίου ἐκόπησαν

Ἀργυρᾶ

1 Φοῖνιξ 1828.

Χαλκᾶ

20 Λεπτὰ 1831.

40 Λεπτὰ 1828, 1830, 1831.

5 » 1828, 1830, 1831.

1 » 1828, 1830, 1831.

Αἱ σφραγίδες τῶν νομισμάτων τοῦ Κυβερνήτου κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τριῶν διαφόρων τεχνιτῶν. Καὶ αἱ μὲν τῶν νομισμάτων τοῦ 1828 ἐχαράχθησαν ὑπὸ Ἀρμενίου τινὸς χρυσοχόου ὀνομαζομένου Χατζῆ Γρηγόρη, αἱ δὲ τοῦ 1830 ὑπὸ Γεωργίου τινὸς ἐκ Καρυταίνης ἐπονομαζομένου Δασκάλου καὶ αἱ τοῦ 1831 ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Κόντου ἐκ Καρπενησίου. Ἄπαντα δὲ τὰ νομίσματα τοῦ Κυβερνήτου ἐκόπησαν ἐν τῷ νομισματοκοπιεῖῳ τῆς Αἰγίνης.

Τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος ἐκόπησαν

Χρυσᾶ

40 Δραχμαὶ 1852.

20 » 1833, 1852.

Ἀργυρᾶ

5 Δραχμαὶ 1833, 1844, 1845, 1846 καὶ 1851.

4 Δραχμῆ 1832, 1833, 1834, 1845, 1846, 1847 καὶ 1851.

$\frac{1}{2}$ » 1833, 1834, 1842, 1843, 1846, 1847, 1851 καὶ 1855.

$\frac{1}{4}$ Δραχμῆς 1833, 1834, 1845, 1846, 1851 καὶ 1855.

Χαλκᾶ

40 Λεπτὰ 1833, 1836, 1837, 1838, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851 καὶ 1857.

5 Λεπτὰ 1833, 1834, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1851 καὶ 1857.

2 Λεπτὰ 1832, 1833, 1834, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1840, 1842, 1844, 1845, 1847, 1848, 1849, 1851 καὶ 1857.

4 Λεπτὸν 1832, 1833, 1834, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1851 καὶ 1857.

Αἱ σφραγίδες τῶν νομισμάτων τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος ἐχαράχθησαν ἐν Μονάχῳ ὑπὸ τοῦ διασήμεου χαρακτοῦ Voigt, ἐν τῷ νομισματοκοπιεῖῳ δὲ τοῦ Μονάρχου ἐκόπησαν ἅπαντα τὰ χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ νομίσματα τοῦ 1832, 1833 καὶ 1834. Ἐκ Μονάρχου δὲ ἐστάλησαν αἱ σφραγίδες εἰς Παρισίους, ἐκόπησαν δὲ καὶ ἐν τῷ ἐκείνῳ νομισματοκοπιεῖῳ πεντάδραχμα καὶ δραχμαὶ τοῦ 1833, ὡς ἐπίσης δραχμαὶ, ἡμίσειαι δραχ-